

lader ane, at han har adskillige i Baghaanden, Altsammen Noget, som den ærede Forespørger ikke har kjendt. Det synes derfor, som om den ærede Minister, om han end med Hensyn til denne Sag har holdt sig udenfor Alt, hvad der stod i Forbindelse med den ærede Forespørger og hans Kollega, dog ikke af Andre er bleven ladet udenfor Kjendskab til Alt, hvad den ærede Minister selv betegnede som Rænker. Den ærede Minister maa dog have høbt Kundskab om de Rænker, som den ærede Forespørger ikke har kjendt, og det synes, at Ministeren ikke altid har været tilbøielig til at afvise Uvedkommende, som ere komne til ham og have villet berette Et eller Andet; thi havde han gjort dette, vilde han ikke have kjendt de Rænker, som han antager, at Forespørgeren ikke kjender. Naar den ærede Minister nu tillige har antydet, at der i selve det Kontor, der i sin Tid blev oprettet her i Byen, var to forskjellige Strømninger, som han heller ikke troede, at den ærede Forespørger kjendte Noget til, saa kan jeg ikke Andet end faae et forunderligt Indtryk af, hvorledes den ærede Ministers Stilling overhovedet til alle disse Transaktioner har været; han synes paa den ene Side ikke at have villet indlade sig med Nogen, og paa den anden Side synes han at være saa nøie bekendt med enhver Omstændighed, enhver Ting om modsatte Strømninger, kort sagt om Alt, som Forespørgeren efter Ministerens egen Mening slet ikke kjendte eller kunde have nogen Mening om; og jeg skal ikke negte, at det har glædet mig overordentlig her at se og høre, at den ærede Forespørger er udenfor Alt dette, thi det har bestyret min tidligere Dom om dette Forhold, at jeg her har set og hørt, hvad der er fremkommet, og derigjennem faaet et Vidnesbyrd om, at, naar jeg tidligere har yttret Sympathi for Forespørgeren, saa har den været fuldstændig velbegrunderet.

Indenrigsministeren: Maa jeg spørge, om den ærede Formand kan lade den Slags Ytringer gaa, der synes at ville sigte mig for, at jeg skulde have været vidende om Sammenhængen med disse Rænker.

Formanden: Naar der er Ytringer, som jeg ikke kan lade passere, saa skal jeg selv paase at paatale dem.

Indenrigsministeren: Jeg kan i alt Fald ikke lade dem gaa. Der er en meget stor Forskjel paa, at jeg nu veed, hvad saa at sige alle andre Mennesker vide, og paa, at jeg skulde have vidst det, saa længe Sagen stod paa, eller paa en Maade have haft en umiddelbar Kilde angaaende disse Rænker. Dersom det er Meningen af det ærede Medlems Udtalelse at ville sigte mig derfor, saa kan jeg ikke Andet end med den største Gærme tilbagevise blot Antydningen af noget Saa-dant; dertil er det ærede Medlem aldeles uberettiget. Naar det ærede Medlem for Belle Amts 2den Valgfreds (Berg) har talt nogle mystiske Ord om Strømninger i selve Regjeringen, da siger jeg, at jeg vel veed, at der har været Spørgsmaal om Fortolkningen af Loven af 25de Juni 1870, saaledes at der hos nogle af Ministeriets Medlemmer har været den Tanke, at man ikke kunde fortolke den paa den Maade, hvorpaa Indenrigsministeren fortolkede den, paa hvilken Maade det ærede Finantsudvalgs Flertal heller ikke vilde fortolke den, medens andre af Ministeriets Medlemmer have ment, at man kunde fortolke den saaledes; men jeg ser ikke, at det ærede Medlem er berettiget til at drage den Slutning deraf, som han syntes at antyde; det er i alt Fald min Pligt og min Sag her at afvise Muligheden af Tilstedeværelsen af saadanne Omstændigheder som dem, han antydede. Naar det ærede Medlem fremdeles har ment, at jeg skulde have udsat den hele Sag, indtil Rigsdagen kunde have dømt os imellem, saa vil jeg sige: Ja, dersom der havde været Mulighed for at faae Banen udført paa anden Maade, saa kunde der jo vistnok have været Grund dertil; men jeg for mit Vedkommende holder mig fuldstændig overbevist om, at naar ikke Dieblisset havde været benyttet, saa havde vi nu staaet uden nogensomhelst Udsigt til en Bane paa det nordvestlige Sjælland; det er min Betragtning af dette Forhold. Jeg tror, at man,